

گزارشی از مبارزات کارگران صنایع فلزی

یکشنبه بیست دوم دی ۱۳۸۷

اتحادیه آزاد کارگران ایران

کارگران صنایع فلزی با ایستادگی و مقاومت کارفرما را وادار به عقب نشینی کردند

مبارزه کارگران صنایع فلزی شماره دو که دهم آذر ماه با دستگیری مدیر عامل این شرکت از سوی کارگران، به اوج خود رسید سر انجام با موفقیت کارگران به پایان رسید.

بنا بر گزارشهای دریافتی توسط اتحادیه آزاد کارگران، کارگران صنایع فلزی روز بیست و ششم آبانماه برای پیگیری ۵۰۰ میلیون تومان مطالبه خود و اعتراض به عدم پرداخت بموقع دستمزدهایشان به مدیریت شرکت مراجعه کردند و ایشان قول داد روز بعد در مسجد شرکت پاسخ نهایی را به کارگران خواهد داد.

به همین دلیل جلسه ای با حضور مدیر عامل و کارگران در روز ۲۷ آبان ماه در مسجد کارخانه برگزار شد و نامبرده از کارگران یک هفته فرصت خواست تا طی آن به همه مشکلات موجود پایان دهد.

یک هفته بعد روز چهارم آذر ماه کارگران همگی در مسجد شرکت جمع شدند و مدیر عامل طی سخنانی اعلام کرد: بهترین راه حل برای خلاصی از این وضعیت پایان دادن به حیات شرکت است. بدنبال این سخنان از سوی مدیر عامل کارگران نیز متقابلاً اظهار داشتند اگر ما می خواستیم این کارخانه تعطیل بشود این همه همکاری و گذشت نمی‌کردیم و از حق و حقوق خود مایه نمی گذاشتیم.

علیرغم این بحثها، اکثر کارگران مسئله تعطیلی شرکت را به دلیل اینکه کارخانه شماره یک شرکت مشغول بکار بود و چنین بحثهایی در آنجا جریان نداشت جدی نگرفتند و فکر کردند مدیر عامل برای عقب راندن آنان از خواست هایشان این مسئله را مطرح کرده است.

اما فردای آن روز ۴۲ نفر از کارگران قراردادی شرکت اخراج و تسویه حساب شدند و سرویسهای ایاب و ذهاب نیز قطع گردید. با پیش آمدن این وضعیت یکی از کارگران به نام جمال عباس زاده که زندگی بسیار سختی داشت و تنها یکسال به موعد بازنشستگی اش باقی مانده بود دچار شوک روحی و روانی شدیدی شد و در محیط کار سگته کرد و به دلیل نبودن کلید ماشین آمبولانس و اکسیژن و به موقع نرساندنش به بیمارستان بر روی دست همکارانش جان باخت.

این واقعه کارگران را بشدت تکان داد و خشم سراپای همه آنان را در بر گرفت، بطوریکه نمی دانستند چه کاری باید بکنند. آنها با تصور اینکه ممکن است فردمنش مدیر عامل و سهامدار عمده شرکت در کارخانه شماره یک باشد با خشم عازم آنجا شدند و تمامی اتاقها و جای جای شرکت را گشتند اما او را پیدا نکردند و پریشان حال به کارخانه بازگشتند و روزهای بعد را نیز به تشیع جنازه و مراسم سوم عزیز از دست رفته خود سپری کردند.

در این میان شورای اسلامی کارخانه با گزارش واقعه به مسئولین، یک فرصت ده روزه برای پاسخگویی به آنان داد و کارگران را به آرامش دعوت کرد.

با به پایان رسیدن این مهلت ده روزه کارگران صنایع فلزی روز ۱۶ شانزده آذر ماه اولین تجمع اعتراضی خود را در مقابل کارخانه شماره یک برگزار کردند. با شروع این تجمع رانندگان شرکت واحد و کامیونهای عبوری در همبستگی و همدردی با کارگران، خیابان را عملاً مسدود کردند و پس از دو ساعت مأمورین انتظامی در محل حاضر شدند و با وعده همکاری با شورای اسلامی برای قضایی کردن مسئله جهت حل فوری مشکلات و خواستهای کارگران از آنان خواستند به کارخانه برگردند و به این ترتیب این تجمع پایان گرفت و کارگران با برگزاری یک مجمع عمومی در محل نمازخانه شرکت ۱۵ نفر را به عنوان نماینده های خود انتخاب کردند. این مجمع مبنایی شد برای تصمیم گیریهای جمعی از سوی کارگران، بطوریکه از آن پس مبارزه کارگران برای رسیدن به خواست هایشان از طریق برگزاری مجمع عمومی و تصمیم گیری از طریق رای علنی در این مجامع به پیش رفت.

در روزهای بعد نیز سه تجمع دیگر در مقابل کارخانه شماره یک انجام گرفت و جلسه ای در وزارت کار با حضور مسئولین فرمانداری و استانداری در روز ۲۴/۹/۸۷ انجام گرفت که عملاً نتیجه ای در پی نداشت و تصمیم مثبتی برای کارگران گرفته نشد.

در تداوم این تجمعات اعتراضی از سوی کارگران، آنان یکبار دیگر نیز در روز سی ام آذر ماه در مقابل کارخانه شماره یک دست به تجمع زدند که به درگیری نسبتاً شدیدی ما بین کارگران و حراست کارخانه شماره یک منجر شد و طی آن یک دستگاه کانکس تولیدی این کارخانه واژگون گردید.

با تداوم بلاتکلیفی کارگران و عدم پاسخگویی کارفرما و نهادهای مسئول دولتی به آنان، کارگران صنایع فلزی فردای آنروز یعنی اول دی ماه اقدام به برگزاری یک تجمع اعتراضی در مقابل دفتر صاحبان شرکت در برج نگین (روبروی پارک ساعی) کردند که بلافاصله پلیس در محل حاضر شد و نماینده های کارگران نیز جهت پیدا کردن مدیر عامل شرکت وارد برج شدند اما آنان موفق به پیدا کردن وی نشدند و طی تماسی تلفنی مدیر عامل شرکت با وعده آمدن به وزارت کار برای حل مشکلات کارگران از نماینده ها خواست تا آنان به وزارت کار بیایند و کارگران نیز به تجمع خود پایان دهند. به این ترتیب تجمع کارگران صنایع فلزی در مقابل برج نگین در رزو اول دی ماه خاتمه پیدا کرد و نماینده های کارگران نیز به وزارت کار رفتند اما در آنجا خبری از حضور مدیر عامل نبود و این مسئله خشم کارگران را بیش از پیش برانگیخت.

روز دوم دی ماه تعدادی از کارگران رئیس هیئت مدیره شرکت (گروه صنایع فلزی شماره یک و دو) را از چهار صبح زیر نظر گرفته و محل نشست مدیران شرکت را پیدا کردند و به سایر کارگران خبر دادند تا به آنجا بروند. در همین حین یکی از کارگران هنگام پارک ماشین خود مدیر عامل شرکت (شماره دو) را مشاهده نمود و با خبررسانی به سایرین همگی مدیر عامل را در ماشین انداخته و او را به کارخانه آوردند و بلافاصله کارگران ماشینهای خود را طوری در مقابل درب کارخانه پارک کردند که هیچ رفت و آمدی صورت نگیرد.

پس از این حرکت از سوی کارگران نیروهای انتظامی بلافاصله در محل حاضر شدند و تلاش کردند وارد کارخانه شود اما با مقاومت کارگران مواجه شدند و در نهایت دو نفر از لباس شخصی هایی که در تجمعات قبلی کارگران با آنان اظهار همدردی میکردند با جلب اعتماد آنان وارد کارخانه شدند. در این هنگام مدیر عامل شرکت با تمارض طوری وانمود کرد که دارد سگته میکند به همین دلیل او را به درمانگاه شرکت بردند اما کارگران زندگی را بر او به

جهنمی تبدیل کرده بودند و هر لحظه صدای فریاد آنان برای انتقام جویی از وی بلند بود.

به دنبال این وقایع دو نفر مامور لباس شخصی که به کارخانه وارد شده بودند کارگران را راضی کردند تا مدیر عامل را به دفتر خودش در قسمت اداری کارخانه منتقل کنند.

پس از انتقال مدیر عامل به دفتر کارش و صدور قرار بازداشت از سوی نماینده دادستانی برای مدیر عامل نماینده دادستان و نماینده های پلیس غرب و سایر مامورین که به محل آمده بودند تلاش زیادی را بکار بردند کارگران را راضی به انتقال مدیر عامل به زندان بکنند تا فردای آنروز مورد محاکمه قرار بگیرد. اما کارگران قاطعانه اعلام کردند ما امشب اینجا هستیم. اگر محاکمه و زندان میکنید اینکار باید همینجا صورت بگیرد در غیر اینصورت او را تحویل نمیدهیم و هیچ اعتمادی هم به شما نداریم.

با پیش آمدن این وضعیت و مقاومت کارگران دو نفر مامور پلیس آن شب را در کارخانه ماندند و به این ترتیب مدیر عامل شرکت در کارخانه زندانی شد. کارگران بطور مرتب اظهار میداشتند ما خوشحال هستیم که امشب خانه نمی رویم تا با شرمندگی با خانواده هایمان روبرو شویم، امشب صاحبخانه را نمی بینیم و طلبکارها سراغ ما نمی آیند.

آن شب با محاصره شرکت به وسیله نیروهای انتظامی و هشیاری کارگران به صبح رسید و ساعت ۹ از دادگاه یافت آباد برای بردن مدیر عامل جهت محاکمه به کارخانه آمدند اما کارگران بر خواست خود مبنی بر محاکمه وی در کارخانه تاکید کردند و مانع بردن مدیر عامل از کارخانه شدند.

به این ترتیب دادگاه در محل دادرسی یافت آباد و با شرکت مدیر عامل گروه صنایع فلزی شماره یک و دو و با شرکت نماینده های شورای اسلامی و بدون حضور مدیر عامل صنایع فلزی شماره ۲ که تحت بازداشت کارگران بود برگزار گردید و طی آن قاضی به پرداخت فوری یکصد هزار تومان به کارگران و نیز یکصد هزار تومان دیگر در نهم دی ماه و عدم تعطیلی کارخانه و راه اندازی آن رای داد. با رسیدن این خبر از سوی نماینده های شورای اسلامی به کارگران، آنان بشدت خشمگین شده و اعلام کردند ما گدا نیستیم که به این شکل با ما برخورد میشود و باز هم به مقاومت خود مبنی بر عدم تحویل مدیر عامل شرکت ادامه دهند.

اما از آنجا که گارد ویژه در اطراف کارخانه مستقر شده و حکم قضایی برای هجوم آنان به داخل کارخانه جهت خلاصی مدیر عامل صادر شده بود و از سوی دیگر کارگران نیز میلگرد بدست آمده مقابله با گارد ویژه شده بودند و شرایط بسیار شکننده و حساسی بوجود آمده بود و احتمال درگیری خونینی وجود داشت کارگران طی مشاوره ای با هم ضمن تاکید بر تداوم مبارزه خود در صورت عدم تحقق خواسته هایشان، تصمیم به تحویل دادن مدیر عامل شرکت گرفتند.

به دنبال این تصمیم از سوی کارگران و احتمال آوردن بلایی بر سر مدیر عامل از سوی کارگران خشمگین در حین انتقال وی به بیرون کارخانه، مدیر عامل شرکت صنایع فلزی شماره ۲ را با هزار ترفند بوسیله آمبولانس از شرکت خارج کردند.

فردای آنروز تمام مواردی که دادگاه پس از محاکمه مدیر عامل به آنها رای داده بود محقق شد و کارخانه حالت عادی بخود گرفت و طبق روال همیشگی فعالیت در کارخانه صنایع فلزی آغاز شد.

لازم به ذکر است روز دوشنبه نهم دی ماه یکصد هزار تومان دیگر نیز که وعده داده شده بود به کارگران پرداخت

شد و به آنان اعلام گردید آخرین مراحل اداری پرداخت پانصد میلیون طلب آنان در سال ۸۵، نیز در حال انجام است و از کارگران خواسته شد تا حساب عابر بانک جهت واریز مبلغ مذکور به حسابشان باز کنند.

اتحادیه آزاد کارگران ایران بیست و دوم دی ماه ۸۷

www.ettehadeh.com

k.ekhraji@gmail.com

فاکس: ۰۲۱۴۴۵۱۴۷۹۵